

Sygn. akt I ACa 415/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krystyna Golinowska

Sędziowie: SA Dariusz Limiera

del. SO Paweł Hochman (spr.)

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 1566/15

1. **o ddala apelację;**

2. **z asądza od M. K. na rzecz (...) Bank u Polski ego Spółki Akcyjnej z (...) w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje na rzecz adwokata B. G. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Ł. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, którą nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.**

Sygn. akt I ACa 415/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Banku (...) z siedzibą w W. przeciwko M. K. o zapłatę Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. utrzymał w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 5 sierpnia 2015 roku w sprawie I Nc 258/15;

2. nie obciążył pozwanej M. K. kosztami procesu;

3. nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Kasa Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata B. G. prowadzącego kancelarię adwokacką w Ł. przy ul. (...) lokal (...) kwotę 8.856 złotych (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, z których wynika co następuje:

W dniu 11 lutego 2014 roku pozwana M. K. zawarła z powodem (...) Bankiem (...) i Windykacji Biuro w Ł. umowę kredytu. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 100.000 złotych, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu kredytu wraz z należnymi odsetkami oraz zapłacenia prowizji i opłat należnych Bankowi zgodnie z umową. W paragrafie 5 umowy strony ustaliły, iż kredyt jest oprocentowany według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym. W paragrafie 4 umowy wskazano, iż całkowity koszt kredytu w dniu zawarcia umowy wynosi 38.955,88 złotych. Spłata kredytu miała nastąpić w 84 ratach miesięcznych.

Dalej Sąd I instancji ustalił, iż zgodnie z paragrafem 18 ustęp 1 umowy Bank może wypowiedzieć umowę w całości lub części, jeśli kredytobiorca utraci zdolność kredytową lub nie dotrzyma warunków określonych w umowie. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Oświadczenie o wypowiedzeniu bank przesyła kredytobiorcy na piśmie przesyłką poleconą za zwrotnym poświadczeniem odbioru. W następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami, staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym – paragraf 19 ustęp 1 umowy. Od całego zadłużenia przeterminowanego i wymagalnego z tytułu udzielonego kredytu z wyłączeniem kwoty należnych odsetek i prowizji Bank nalicza i pobiera odsetki według stopy procentowej określonej w paragrafie 12 umowy. Powstanie zadłużenia przeterminowanego i wymagalnego upoważnia Bank do podjęcia działań zmierzających do odzyskania należności.

W dniu 4 września 2014 roku strony zawarły aneks do umowy kredytu z dnia 11 lutego 2014 roku, na podstawie którego podwyższono kredyt o 145.000 zł i kwota zadłużenia z tego tytułu po podwyższeniu kredytu wynosiła 239.784,52 zł.

Powód (...) Bank (...) i Windykacji Biuro w Ł. przy zawarciu umowy kredytu z dnia 11 lutego 2014 i aneksu do umowy kredytu z dnia 4 września 2014 roku był reprezentowany przez A. T. i M. S. jako pełnomocników działających w imieniu banku. A. T. i M. S. są upoważnione do dokonywania czynności prawnych związanych z działalnością powoda łącznie z drugą upoważnioną osobą, do składania oświadczeń w zakresie między innymi umów dotyczących kredytów i aneksów do tych umów.

Pismem z dnia 16 marca 2015 roku (...) Bank (...) i Windykacji Biuro w Ł. w związku z brakiem spłaty rat kredytu, wypowiedziała umowę kredytu, wskazała, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od dnia następnego po dniu doręczenia pisma zawierającego wypowiedzenie. Ponadto Bank wskazał w swoim piśmie, iż według stanu na dzień sporządzenia wypowiedzenia, kwota zadłużenia z tytułu kredytu wynosi 239.273,15 złotych. Pozwana otrzymała wypowiedzenie w dniu 23 marca 2015 roku.

Wypowiedzenie zostało sporządzone i podpisane przez K. K. (1) i K. J.. K. K. (1) i K. J. są upoważnieni do wykonywania łącznie z drugą upoważnioną osobą czynności w zakresie między innymi wypowiedzeń umów kredytowych.

Pismem z dnia 14 maja 2015 roku skierowanym do pozwanej, powód wezwał ją do ostatecznej spłaty zadłużenia. Wezwanie do zapłaty zostało podpisane przez M. W. i M. Z..

W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną długu, powód w dniu 28 lipca 2015 roku wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził, że z tytułu umowy kredytu stwierdza się, iż na dzień 28 lipca 2015 figuruje wymagalne zadłużenie w wysokości 235.302,02 z tytułu należności głównej, odsetki w wysokości 12.298,43, prowizje i opłaty bankowe w wysokości 15 zł oraz dalsze odsetki od dnia 28 lipca 2015 roku od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Powyższy wyciąg został podpisany przez M. Z. i D. K..

M. Z. i D. K. mają pełnomocnictwa do dokonywania łącznie z drugą upoważnioną osobą, czynności związanych z dochodzeniem wierzytelności w tym podpisywania wyciągów z ksiąg banku i bankowych tytułów egzekucyjnych.

W następstwie powyższych ustaleń Sądu Okręgowego uznał powództwo za uzasadnione.

Jako podstawą prawną rozstrzygnięcia wskazał przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe dotyczące umowy kredytu (art. 69 ust.1 i 75 ust. 1), natomiast stan faktyczny sprawy był w ocenie Sądu Okręgowego właściwie niesporny. Zawarcie umowy kredytu w 2014 roku, a następnie aneksu do tejże umowy wywołało ten skutek, iż pozwana była zobowiązana do spłaty zaciągniętego kredytu w 96 ratach. Niespornym w sprawie było również, że powódka zaprzestała spłacać raty kredytu, w wyniku czego doszło do wypowiedzenia jej umowy przez powodowy bank. W ocenie Sądu Okręgowego wypowiedzenie umowy kredytu postawiło w stan wymagalności całość zadłużenia z tytułu zaciągniętego przez powódkę kredytu.

Sąd I instancji podkreślił, że pozwana nie kwestionowała wysokości kwoty dochodzonej pozwem. Z uwagi na to, że w sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, Sąd w wydanym wyroku orzekł o jego utrzymaniu w mocy w całości.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik pozwanej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

1. art. 6 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. poprzez dopuszczenie przez Sąd dowodów zgłoszonych przez powoda na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku, pomimo iż profesjonalny pełnomocnik w chwili składania pozwu oraz odpowiedzi na zarzuty był w posiadaniu składanych dokumentów a charakter sprawy wskazywał na obowiązek złożenia tych dokumentów już na etapie składania pozwu w celu udowodnienia twierdzeń podnoszonych w pozwie i kolejno w odpowiedzi na zarzuty;

2. art. 207 § 6 k.p.c. poprzez dopuszczenie przez Sąd dowodów zgłoszonych przez powoda na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku, pomimo iż profesjonalny pełnomocnik w chwili składania nowych dokumentów nie uprawdopodobnił w trybie art. 207 § 6 k.p.c., że złożenie nowych dokumentów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy;

3. art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku w oparciu o dowody, które winny zostać pominięte, podczas gdy pominięcie dowodów zgłoszonych przez powoda na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku skutkowałoby oddaleniem powództwa;

4. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na jego błędnym zastosowaniu sprowadzającym się do dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci pełnomocnictw udzielonych przez powoda na rzecz W. K. (1) i P. B. i przyjęcie, że treść tych pełnomocnictw wskazuje na uprawnienie wskazanych osób do udzielenia dalszych pełnomocnictw (dla K. K. (1) i K. J.) w zakresie wypowiedzenia umowy kredytowej zawartej pomiędzy pozwanym i powódką podczas gdy do takiej tezy potrzebna była analiza przepisów wewnętrznych powoda, na które pozwany powołuje się w treści pełnomocnictw;

5. art. 328 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie w treści uzasadnienia wyroku okoliczności związanych z pełnomocnictwami złożonymi i załączonymi do akt spraw na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 tj. pełnomocnictwami udzielonymi przez powoda na rzecz W. K. (1) i P. B., podczas gdy w/w błędne pełnomocnictwa są kluczowe dla wykazania, iż K. K. (1) i K. J. byli błędnie umocowani.

W konkluzji apelujący wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uchylenie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 2015 roku w sprawie I Nc 258/15 i oddalenie powództwa;

2. przyznanie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu za postępowanie odwoławcze przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

W uzasadnieniu złożonej skargi apelacyjnej, skarżący przede wszystkim zakwestionował sposób procedowania Sądu pierwszej instancji w zakresie prowadzonego postępowania dowodowego, w tym na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku. W ocenie apelującego, szereg dowodów w tym: wypowiedzenie umowy jak i dowód doręczenia wypowiedzenia oraz odpowiednie pełnomocnictwa dla pracowników banku zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego z naruszeniem dyspozycji art. 207 § 6 k.p.c. Zdaniem skarżącego, strona powodowa naruszyła dyspozycję art. 6 § 2 k.p.c. przedkładając kluczowe dokumenty wskazujące na zasadność roszczenia dopiero na rozprawie w wyniku złożenia przez stronę pozwaną pisma procesowego. Ponadto, pełnomocnik powódki podniósł, że treść pełnomocnictw dla W. K. (1) oraz P. B. nie wskazują na to, aby osoby te były uprawnione do wypowiedzania umów klientom banku a co z tym się wiąże, aby mogły w tym zakresie udzielać dalszych pełnomocnictw.

W odpowiedzi na złożoną przez stronę pozwaną apelację, pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania – kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska, pełnomocnik powoda wskazał, iż w jego ocenie, zarzuty naruszenia przez Sąd prawa procesowego, podniesione w apelacji, są nieuzasadnione. Zdaniem strony powodowej, konieczność przedstawienia pełnomocnictw zaistniała dopiero po ich zakwestionowaniu przez stronę pozwaną pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2015 roku. Z uwagi na krótki okres między otrzymaniem pisma a wyznaczonym terminem rozprawy, strona powodowa zdecydowała się na przedłożenie w/w pełnomocnictw na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. Dodatkowo, pełnomocnik powoda wskazał, że pełnomocnik pozwanej nie wnosił żadnych zastrzeżeń do pełnomocnictw dla W. K., P. B., K. K. i K. J. dostarczonych mu na rozprawie ani nie wnosił o zarządzenie przerwy celem zapoznania się z ich treścią czy też udzielenie terminu na złożenie pisma procesowego. Dopiero w skardze apelacyjnej pełnomocnik pozwanej odniósł się do ich treści uznając je za błędne, co w przekonaniu powoda nie jest słuszne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty zawarte w apelacji wniesionej przez stronę pozwaną w przedmiotowej sprawie stanowią w istocie jedynie nieprzekonującą polemikę z oceną dowodów jaką przeprowadził Sąd I instancji i ustaleniami jakie w konsekwencji poczynił.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 6 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c., którym strona pozwana zakwestionowała sposób dowodzenia roszczenia przez stronę powodową już na etapie złożenia pozwu. Na wstępie należy podkreślić, że przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowanie nakazowym, a wobec tego, szczególne znaczenie dla zbadania podniesionego zarzutu ma treść art. 485 k.p.c., który enumeratywnie zakreśla katalog dokumentów mogących stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Powołany przepis zakreśla konieczną, a zarazem wystarczającą, treść dokumentów stanowiących podstawę do wydania nakazu zapłaty. Powód zatem nie musi udowadniać wszelkich okoliczności uzasadniających dochodzone roszczenie, wystarczy że wykaże okoliczności uzasadniających wydanie nakazu zapłaty, a więc złoży dokumenty wyznaczone specyfiką zawartą w powołanym wyżej przepisie art. 485 k.p.c. Przepis ten m.in. umożliwia wydanie nakazu zapłaty w przypadku roszczenia banku i na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych, bowiem w myśl art. 485 § 3 k.p.c. Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

W przedmiotowej sprawie powód do wniesionego pozwu obok odpisu umowy kredytu i aneksu do tej umowy dołączył: wyciąg z ksiąg bankowych, dowód doręczenia dłużnicze pisemnego wezwania do zapłaty, jak i pełnomocnictwa dla osób, które podpisały wyciąg z ksiąg bankowych. Tym samym powód sprostował obowiązkowi przedstawienia ściśle określonych środków dowodowych, które są wystarczające w tym postępowaniu dla uprawdopodobnienia roszczenia i w konsekwencji wydania nakazu zapłaty. Wbrew twierdzeniu strony pozwanej, na tym etapie postępowania, powód nie miał obowiązku przedkładania do pozwu innych dokumentów mających na celu udowodnienie jego roszczenia, wobec czego zarzut naruszenia art. 6 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. jest chybiony.

Strona pozwana wskazywała na naruszenie art. 207 § 6 k.p.c. również poprzez to, że Sąd dopuścił na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku – a więc na etapie postępowania rozpoznawczego po wniesieniu zarzutów od wydanego nakazu zapłaty, pełnomocnictwa dla osób, które w imieniu banku podpisały umowę kredytu z pozwaną, aneks do tejże umowy jak i wypowiedzenie umowy kredytu, podczas gdy w ocenie strony pozwanej dokumenty te powinny zostać pominięte.

Wskazany przez skarżącego przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi konkretyzację i uzupełnienie normy art. 217 § 2 k.p.c., a jego znaczenie polega na tym, że stanowi on bezpośrednią podstawę do pominięcia przez sąd spóźnionych twierdzeń i dowodów, które (wcześniej) mogły i powinny były zostać powołane - z punktu widzenia wymagań wynikających z ciężaru wspierania postępowania - w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, niezależnie od tego, czy obecnie są przez stronę powoływane na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, czy też w (kolejnym) piśmie przygotowawczym składanym zgodnie z postanowieniami art. 207 § 3 k.p.c. (zob. Grzegorz Paweł; Weitz Karol. Art. 207. w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. IV. Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, 2012).

Dla oceny prawidłowości zastosowania powołanego przepisu w przedmiotowej sprawie, istotnym jest ustalenie, na jakim etapie postępowania zaistniała konieczność przedstawienia powołanych pełnomocnictw. W tym miejscu zasadnym jest przypomnienie, w niezbędnym dla zbadania tego zarzutu zakresie, aktywności procesowej stron po wydaniu nakazu zapłaty. I tak, w zarzutach od nakazu zapłaty, jedynym zgłoszonym przez stronę pozwaną zarzutem był brak dołączenia do pozwu dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu wystosowanego przez powodowy bank. W odpowiedzi na tak sformułowane zarzuty, strona powodowa przedłożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu wraz z dowodem jego doręczenia. Pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2015 roku, pełnomocnik pozwanej zakwestionował przedstawione przez stronę powodową wypowiedzenie umowy kredytu, wskazując, iż zostało ono podpisane przez osoby, które nie są upoważnione do reprezentowania powoda zgodnie z odpisem KRS, a tym samym wypowiedzenie to nie jest skuteczne. Ponadto, pełnomocnik pozwanej wskazał, że również pozostałe dokumenty: umowa, aneks jak i wezwanie do zapłaty również zostało podpisane przez osoby, które nie są ujawnione w KRS jako członkowie organu uprawnionego do reprezentowania powoda. W rezultacie, na rozprawie – której przebieg i procedowanie Sądu kwestionuje strona pozwana, na wniosek pełnomocnika powoda, dołączono do akt pełnomocnictwa dla osób, które podpisały umowę kredytu z pozwaną, aneks, jak i wypowiedzenie umowy kredytu.

Wobec przedstawionego wyżej przebiegu postępowania zarzuty sformułowane przez stronę pozwaną uznać należy za nietrafne.

W postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną. To na stronie pozwanej, leży ciężar wykazania, że twierdzenia strony przeciwnej są niezasadne i wskazania ich w zarzutach od nakazu zapłaty, pod rygorem późniejszej ich utraty.

Jak wskazano powyżej, jedyne na co powołała się pozwana z zarzutach od nakazu było wskazanie, iż nie otrzymała ona wypowiedzenia umowy kredytu. Gdy powód odparł ten zarzut załączając do akt dowód doręczenia wypowiedzenia, został zgłoszony kolejny zarzut polegający na zakwestionowaniu pełnomocnictwa dla osoby podpisanej na wypowiedzeniu. Twierdzenie strony pozwanej, że powód był zobowiązany do przedłożenia pełnomocnictwa dla osoby, która podpisała wypowiedzenie umowy kredytu już na etapie złożenia pozwu czy też odpowiedzi na zarzuty jest nieuzasadnione. Trudno wymagać od powoda, aby już na etapie składania pozwu – tym bardziej w postępowaniu nakazowym, przewidywał wszelkie hipotetyczne sposoby obrony strony przeciwnej. Potrzeba

przedstawienia kolejnych pełnomocnictw zaistniała w toku procesu, w momencie zakwestionowania przez stronę pozwaną skuteczności wypowiedzenia umowy – stosunku podstawowego łączącego powoda i pozwaną. Na etapie wniesieniu pozwu, pełnomocnictwa, które były konieczne dla wydania nakazu zapłaty tj. dla osób podpisanych pod wyciągiem z ksiąg bankowych, zostały załączone przez powoda.

Twierdzenie strony pozwanej, iż załączenie pełnomocnictw było działaniem spóźnionym w okolicznościach sprawy, kiedy faktycznie stało się to 9 dni po wysłaniu pisma kwestionującego pełnomocnictwa do strony powodowej, bezpośrednio na rozprawie, jest niesłuszne. Przede wszystkim, należy pamiętać o zasadzie wynikającej z art. 217 § 1 k.p.c., w myśl którego strona ma prawo aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Czas, kiedy dochodzi do zgłaszania okoliczności faktycznych i dowodów uzależniony jest od realiów konkretnej sprawy. Termin taki może zostać wyznaczony, gdy sąd uzna, że zachodzą przesłanki uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego albo że zachodzi konieczność zajęcia przez strony bardziej szczegółowego stanowiska w odniesieniu do określonej kwestii, np. w odpowiedzi na zarzuty strony przeciwnej, czy w konsekwencji zmiany okoliczności sprawy, żądania pozwu itp. Obecny model postępowania dowodowego nie zawiera jednocześnie instytucji prekluzji dowodowej co oznacza, że jest możliwe jeszcze na rozprawie doprecyzowanie okoliczności spornych pomiędzy stronami i wskazania dowodów na ich potwierdzenie albo zaprzeczenie (art. 212 § 1).

W przedmiotowej sprawie, potrzeba odparcia twierdzenia strony pozwanej podnoszącej zarzut, iż osoba podpisująca wypowiedzenie umowy kredytu była nieuprawniona do wykonywania takiej czynności, zaszła po złożeniu pisma procesowego przez stronę pozwaną w dniu 7 grudnia 2015 roku. W związku z powyższym, zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. uznać należy za całkowicie chybiony.

Pełnomocnik pozwanej, w złożonej skardze apelacyjnej, zakwestionował również samą treść przedłożonych na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku pełnomocnictw udzielonych W. K. (1), P. B., K. K. (1) jak i K. J.. Zdaniem strony pozwanej, z treści załączonych pełnomocnictw nie wynika, iż pełnomocnicy ci mogą wypowiadać umowy i w tym zakresie udzielać dalszych pełnomocnictw, a tym samym, Sąd I instancji naruszył dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c. przyjmując uprawnienie wskazanych osób do podejmowania czynności w imieniu powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego i ten zarzut jest nietrafny. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż zgodnie z orzecznictwem, dla skutecznego podniesienia zarzutu obraży tego przepisu konieczne jest wykazanie rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów i wyprowadzania wniosków. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W kontekście tych uwag, a także mając na uwadze to, iż do próby podważenia treści pełnomocnictw doszło po raz pierwszy na etapie wniesienia apelacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do kwestionowania przeprowadzonej w niniejszej sprawie oceny dowodów. Treść załączonych w poczet materiału dowodowego pełnomocnictw nie budzi wątpliwości. Z pełnomocnictw dla P. B. jak i W. K. (1) wynika, po pierwsze, iż każdy z nich, łącznie z drugą upoważnioną osobą, ma pełnomocnictwo do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych powoda w związku z czynnościami wykonywanymi przez Oddział – Centrum (...) SA określonymi w przepisach wewnętrznych powodowego banku. Po drugie zaś pełnomocnicy zostali upoważnieni do ustanawiania dalszych pełnomocników działających łącznie w granicach udzielonego pełnomocnictwa. Natomiast z pełnomocnictw udzielonych osobom, które dokonały wypowiedzenia umowy kredytu pozwanej tj. K. J. oraz K. K. (1) explicite wynika, że osoby te są upoważnione do wykonywania, łącznie z drugą osobą czynności m. in. w zakresie wypowiedzeń umów rachunków bankowych, umów kredytowych, umów pożyczek i umów restrukturyzacyjnych. Zasadnie więc Sąd I instancji uznał, iż wypowiedzenie umowy kredytu doręczone pozwanej zostało podpisane przez osoby umocowane to tej czynności, a co za tym idzie, że doszło do skutecznego rozwiązania umowy kredytowej.

Reasumując stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego regulujących przebieg postępowania dowodowego. Poczynione w toku tego postępowania ustalenia są prawidłowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym. Tym samym wskazane wyżej ustalenia Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje je za własne, uznając je za podstawę rozstrzygnięcia.

Za chybiony należy także uznać zarzut obrazy art. 328 § 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym poglądem w judykaturze, zarzut ten może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Naruszenie przepisu, określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej.

Wbrew zarzutom pełnomocnika pozwanej, uzasadnienie Sądu pierwszej instancji spełnia wymogi z art. 328 § 2 k.p.c.

Wskazany zarzut pełnomocnik pozwanej oparł na fakcie, że w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku Sąd Okręgowy nie odniósł się do prawidłowości pełnomocnictw udzielonych na rzecz W. K. (1) i P. B. a złożonych na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku. Istotnie, w treści uzasadnienia Sądu I instancji nie ocenił wskazanych wyżej pełnomocnictw. Jednakże należy pamiętać, że na etapie postępowania przed Sądem I instancji treść tych pełnomocnictw nie była kwestionowana przez stronę pozwaną w żaden sposób, a Sąd I instancji ustalając stan faktyczny powołał w uzasadnieniu tych pracowników banku, którzy osobiście byli zaangażowani w dokonywanie czynności wynikających z zawartej z pozwaną umowy.

Reasumując zawarte w skardze apelacyjnej zarzuty naruszenia prawa procesowego uznać należy za nieuzasadnione. Skuteczne wypowiedzenie przez stronę powodową umowy kredytowej uzasadniało zgłoszone przez powoda żądanie, którego wysokość nie była sporna. Sąd Okręgowy wskazał prawidłową podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny apelację pozwanej oddalił jako bezzasadną o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku stosownie do art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego w punkcie 2 wyroku orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Z uwagi na fakt, że apelacja pozwanej została w całości oddalona, Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 5.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z treścią § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. 2015 poz. 1804).

W punkcie 3 wyroku Sąd Apelacyjny przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika pozwanej kwotę 6.642 złotych, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym stosownie do treści § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 pkt 7 w zw. z art. 4 ust 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz. U. 2015 poz. 1801).